

Crònica 4: Panaji –la terra que mai s'inunda-

Potser no érem del tot conscients que tard o d'hora perdríem la noció del temps, però ens ho havíem imaginat tantes vegades que gairebé havíem inventat una nova sensació per aquest desig fictici. No només se'ns ha diluït la separació entre els dies de la setmana i el cap de setmana, sinó que som incapaços de recordar els referents que fins fa poc ens ajudaven a mesurar la nostra percepció del temps. Ja fa uns deu dies que vivim a Panjim i tant ens podrien fer creure que vam arribar ahir, com que fa més d'un mes que ens hi estem. El barri de Fontainhas és molt agradable, tot és un garbuix de carrerots estrets amb cases colonials de tots colors, combinacions sorprenents de teules roges que s'amunteguen imprudentment sobre d'unes enormes balconades de fusta, que pengen al voltant de tot l'edifici i es recolzen sobre d'una renglera de columnes.

***Barri de Fontainhas a Panjim. Un racó de món
preciós!
1 des. 2002***

La porta d'entrada i els finestrals de la planta baixa sempre són oberts de bat a bat i deixen entreveure com unes iaïones de cabells canosos tallats arran d'orella i de clatell, amb vestit jaqueta florejat es gronxen plàcidament en els seus balancins col·locats resseguint una perfecta rotllana al mig de la sala, tot disposat acuradament per fer petar la xerrada de mitja tarda. Un avi seu a la repisa de la finestra i acaricia els cabells d'una nena petita, possiblement la seva neta, que descansa immòbil estirada damunt de les seves cames. Un senyor ajupit al replà de les escales xucla pacientment la burilla d'un cigarret i mira hipnotitzat el fum que s'escapa d'entre els seus llavis.

Els carrers ressegueixen el turó d'Altinho i fan pujades i baixades, són plens de plantes, flors i roba estesa, i a dalt de tot de la petita muntanya s'aixequen airoso un munt de palmeres. Mig amagat hi ha el temple de Mahalakshmi pintat de blanc, taronja i daurat i amb una línia de llums que ressegueix tots els seus contorns i s'enfila per les cúpules, a l'entrada et dóna la benvinguda la cara d'un déu hindú pintat com un dibuix animat rialler i còmicament estampat a l'arcada principal. Quan cau el sol, els carrers queden recoberts d'una llum deliciosa, les façanes resclosides llueixen uns instants els seus tons blaus i grocs, pots veure el pont de vianants perfectament calcat sobre

les aigües del riu Ouren, i l'ombra de les palmeres que es va apoderant dels mils esglaons que et porten d'un carrer a l'altre.

**Capvespre al riu Ouren a Panjim
1 des. 2002**

Quan la claror es va esmorteint, es comencen a obrir els quinquers i els fanalets, no fa ni fred ni calor i l'olor de l'incens s'escapa de les cases. Hi ha un raconet del barri que ens té fascinats, és la cruïlla de dos carrers i s'hi col·loquen els venedors ambulants. Dos noiets que regenten dues carretes de fusta hi venen els seus pilonets de pomes, raïm, llimones dolces i dàtils, tota la fruita està miraculosament encimbellada de forma piramidal i a aquella hora de la tarda només la il·lumina un farolet. Al davant hi ha la senyora que ven ous, una carreta plena d'ous petits i blancs, els despatxa amb molta traça i els embolica fent uns paquets de paper de diari i cordill. Recolzades al terra sobre els seus turmells i vestides amb saris de colors hi ha les senyores que venen marisc; de bon matí les veus pujar fent un bon equilibri amb unes palanganes gegants enfilades dalt del cap, caminen tant lleugeres amb el vestit arremangat i lligat entre les cames, que gairebé et fan pensar que no deu pesar gens aquell llamp de farcell. Al capvespre encara seuen a peu de carretera, els hi queda una col, un parell de llimones i unes quantes petxines i un bon grapat de musclos. Tenen la cara i les mans sàviament arrugades, els ulls enfonsats i brillants, s'entretenen xerrant, llimant els unglots amb les pedres i la sorra del terra i cridant als vianants per fer-los adonar de la seva oferta, no s'aixequen fins que ho han venut tot, i cada dia tornen a formar part d'aquest escenari.

***Parada de fruita a Panjim
1 des. 2002***

Tot el barri està ple de creus i imatges de sants estampades a les façanes o dins d'unes petites capelles de ciment que s'aixequen al final de cada carrer, cap a les vuit del vespre les adoren, i és un plaer aturar-se allà uns instants i gaudir de l'olor de cera i de flors; només hi ha la llum de les espelmes i una colla de veïns s'amunteguen al voltant per cantar cançons portugueses al compàs d'un violí. Cada vespre comprem aigua i una mica de pa amb xocolata a la botiga de la cantonada, ens despatxen dues iaies que semblen mare i filla, venen els productes a granel, els pesen amb una balança de peses i els emboliquen amb unes paperines de paper de diari. La botiga és càlidament fosca, només hi ha una bombeta que penja al mig del sostre, tot és empolsinat i les melmelades ja fa dies que han caducat, els xiclets han quedat rebregats per la calor dins d'uns pots gegants plantificats al mig del taulell, les xocolatines també han canviat la forma dins del seu envoltori, despatxen molt calmosament i tornen el canvi esquivant els pots gegants de laminadures que omplen tot el taulell. Hem comprat un rotlle de paper higiènic i jutjant per la seva ubicació, no és un producte gaire demanat, s'ha enfilat àgilment dalt del prestatge i amb un ferro llarg i rovellat acabat amb ganxo ha caçat el rotlle de paper; diuen que els hindús es freguen el cul amb aigua i amb la mà esquerra i certament a molts allotjaments hi ha un petit perol ple d'aigua al costat del wàter, nosaltres de moment continuem utilitzant el paper, però algun dia que hem fet curt ja ens hem iniciat en aquesta pràctica, i tot i que no hi estem avesats, s'ha de reconèixer que és molt més ecològic.

***Badalona on comprem els queviures
2 des. 2002***

És molt graciós veure com treuen la pols dels productes de les botigues, tant se val si venen menjar sense embolicar o pots de pintura que el ritual és el mateix. Amb un petit plomall s'espolsen tots els productes de la botiga, a vegades amb un drap, i veus el venedor tranquil·lament ajupit rera d'un bé de déu d'aliments, picant-los desinteressadament amb un parrac com aquell qui espanta les mosques. Ens crida molt l'atenció la debilitat que tenen tots els botiguers per decorar els seus comerços, així com els taxistes i els conductors d'autocar; el criteri estètic es troba en la quantitat de llumets i flors que s'amunteguen en els aparadors i en els vidres dels automòbils i tapen divertidament els productes i la visibilitat dels conductors, enganxines dels deus hindús, o de la Mare de Déu i del Sant Crist, i petits temples i capelletes fluorescentes exageradament colgats amb collarets de flors i llums de colors. Les botigues d'alcohol i els bars plens d'homes beguts no s'escapen d'aquesta curiosa decoració. Hi ha un bar que ens té el cor robat, fa una mena d'aparadors just a l'entrada on hi ha exposades totes les ampolles de licors que poden oferir, i les llueixen alegrement resseguides amb petits llumets de colors que fan pampallugues del matí al vespre. Els habitants de Goa estan orgullosos de ser l'únic estat del país on l'alcohol està permès i s'enriuen dels visitants de les contrades que venen a perdre el cap i la vergonya després de dues copes de feni, que és un licor autòcton fruit de la destil·lació del coco i de la nou "d'anacard". A la resta d'estats la beguda està oficialment prohibida, això fa que per sota mà es venguin una colla de licors de fabricació casolana i d'una qualitat tant dubtosa que els converteix en verí. Tot i que en alguns restaurants de Pune i d'altres pobles que estan més a tocar Goa hi pengen uns cartells lluminosos que diuen "Permit Room", i després de morboses indagacions vam descobrir que es tractava d'una habitació on et podien servir begudes alcohòliques.

La gent del barri ja ens coneix, només de passejar-nos un parell de vegades carrer amunt i carrer avall ens han vingut a trobar una colla de iaïos encuriolats pel nostre parlar català. Ens expliquen episodis de les seves vides en francès i en portuguès sense ser massa sensibles a la nostra incapacitat de comprensió. Al principi estàvem ben preocupats per no poder seguir les converses, però tenim la sensació que la seva alegria no rau en l'acte de

comunicació en sí, sinó que més aviat sembla una qüestió de prestigi posarte al mig del teu barri a parlar ben alt amb uns estrangers demostrant a tot el veïnat que domines altres idiomes, per tant, intentem captar el què podem i posem aquella cara d'entendre-ho tot i gaudim del moment fins que aconseguim un motiu prou hàbil com per continuar la nostra ruta sense ofendre a ningú i sense perdre tota la paciència, potser per això hem desenvolupat l'estranya capacitat de trobar carrerons per fer drecera. Don Ernesto és un senyor molt gran que es passeja àgilment pel barri amb xancletes i calça curta, bellugant un bastó de fusta recargolada que li és funcionalment curt, ens parla sempre en francès. L'altre dia vam passar per davant de la barberia i li estaven tallant els cabells, només de veure'ns ens va fer cridar i vam estar una bona estona escoltant, vam entendre que de cognom es deia Santimano, i que quan es morís aniria directe al cel perquè aquest cognom vol dir germà de tots els sants. La barberia és un petit recinte a peu de carrer coronat amb l'enganxina d'un Sant Crist mig amagat entre ofrenes de collarets de flors, només hi ha un parell de cadires metàl·liques gegants acotxades i un mirall, dos nois jovenets afaiten i tallen els cabells amb gran destresa i escolten enriolats les aventures de Don Ernesto. Ens ha demanat que li féssim un retrat, però quan s'ha vist no li ha fet el pes, s'ha trobat massa prim.

***Don Ernesto, té l'estrany costum
de parlar-nos en francès...
5 des. 2002***

L'Alvito ens parla en portuguès, té una petita botiga amb un telèfon i tres ordinadors amb connexió a internet, sempre s'ofereix per ensenyar-nos el seu poble i té un gran desfici per col·leccionar adreces de viatgers. Ens ha presentat la seva dona i la seva filla petita i hem acabat fent un recorregut virtual per la xarxa buscant imatges de Ripoll i del nostre petit país. El senyor que ven postals ens ha obsequiat amb un divertit monòleg, des d'un punt de vista peculiarment personal, sobre els problemes que comporta el desenvolupament econòmic d'un país i l'emancipació de les dones, i ha

recordat amb nostàlgia la seva joventut quan res era tant perillós i tant caòtic com ara. Guirish té uns quaranta tres anys i sorprenentment no està casat, diu que els astres no li han set favorables i no ha pogut trobar una bona persona per compartir-hi la vida. Se'ns va presentar un dia que nosaltres badàvem davant de l'església i des de llavors que ens apareix dels racons més inesperats per acompanyar-nos un tros anem on anem. Don Cayetano que ha vist que passàvem fent drecera ens ha vingut a buscar per convidar-nos a la festa del barri. Hem passat el vespre de berverna, no ha parat de presentar-nos amics seus que parlaven portuguès i d'atiborrar-nos de croquetes, arròs amb pollastre i salsa picant, panets amb xoriço i una mena de fanta de llimona que en diuen Mirinda.

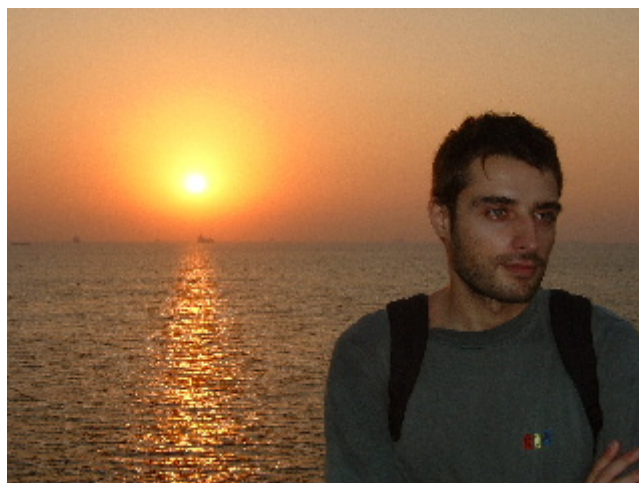
***Compartint la vila de Ripoll
5 des. 2002***

Unes senyores han engalanat la imatge de sant Francesc Xavier amb incens, espelmes i collarets de flors, i uns noiets han improvisat una mena de toldo amb unes banderetes de colors fetes a mà, i enganxades una per una, als cordills que anaven lligats d'un arbre a l'altre. Quan s'ha fet fosc, una banda de músics ha tocat tot de cançons i una colla de gent cantava temes religiosos en portuguès; acabats els cants, han encès una traca de petards tant forts que ens han ben eixordat i que gairebé fan baixar el sant, han endollat uns altaveus gegants amb música pop i tot el barri s'ha agrupat en aquest ambient càlid i divertit, ens han ben acollit.

A can Venite cuinen uns peixos increïbles i han creat una mena d'ambient de rodamóns i mariners que et fa sentir estranyament feliç, és el típic hostel on els viatgers han pogut deixar constància de les seves habilitats artístiques pintant frescos a les parets. Just quan entràvem a sopar ens ha sortit un noi de darrera d'una cortina i se'ns ha presentat alegrement, ens ha ensenyat els dibuixos que recorrien les parets i el sostre de la seva habitació i hem acabat sopant junts, es diu Nick i va néixer a Austràlia, viatja sol i està buscant la tomba de la seva rebesàvia. Pel què hem entès es veu que la seva rebesàvia era una noia hindú que vivia a Goa i per poder-se casar amb un soldat britànic es va convertir al cristianisme i va demanar la nacionalitat portuguesa, vet aquí que en Nick, remenant per internet va trobar una llei que

diu que fins a tres o quatre generacions fills d'hindús portuguesos pots aconseguir la nacionalitat portuguesa, i aquí bé la trama, ell creu que si aconseguix la nacionalitat portuguesa ja serà europeu i li serà més fàcil trobar feina per Europa, anirà a Londres i treballarà tres mesos cada any, ho ha analitzat molt bé i a Londres és el país d'Europa que es cobra més, té previst guanyar unes dues centes mil pessetes per setmana i llavors anirà a passar la resta de l'any a Austràlia, és tot un personatge, de fet ja fa set anys que busca la tomba, i no té cap mena de pressa. L'hostal el Rio és un altre racó que ens hem fet temporalment nostre, es troba als baixos d'un edifici destartat, té uns grans porticons de fusta i unes taules molt grans, a través de les finestres pots veure el riu Mandovi i cuinen tota mena de peixits, hem acordat amb el cuiner que no marxarem fins que no els haguem provat tots. Al capvespre sempre vèiem passar tot de vaixells engalanats amb llumetes que pujaven i baixaven pel riu, moguts pels instints que animen la curiositat de qualsevol, un bon dia vam perseguir-los per terra fins que vam arribar al lloc on atracaven. Per sorpresa nostra ens vam trobar amb centenars de turistes del país, famílies, grups de nois joves i parelles que s'esperaven fent cua per enfilar-se en aquests vaixells, hi havia unes deu casetes de vaixells diferents que oferien el mateix servei, ens vam posar a la cua més curta i ens vam fer amb un parell de tiquets del Santa Mònica. Gairebé eren les set del vespre i tot era ben fosc, ens preguntàvem com podria ser un passeig amb vaixell pel riu a les fosques, fins que un cop dalt de la coberta vam veure que totes les cadires estaven sospitosament encarades cap un petit escenari del mig del vaixell i d'esquena al riu. Tres noiets joves amb guitarra, baix i òrgan electrònic van fer un extens repertori de cançons de la Shakira i cançons hindi del moment, alhora que una colla d'homes de totes les edats s'aixecaven emocionats a ballar entre ells, movien els braços, les mans, les cames, els peus, el cap i la cintura a un ritme frenètic, era una diversió tant ingènua i tant còmica que et venien ganes d'abraçar-los, els vam observar encandilats fins que al cap d'una hora ens van tornar a port.

El riu Mandovi desemboca a les aigües del mar aràbic a Doña Paöla, un petit tros de terra que acull visitants de tot el país desitjosos de retratar una posta de sol, és un petit penya segat enlairat per unes escales i decorat amb una colla de bancs que miren al mar. Quan es pon el sol desenes de persones seuen en silenci contemplant aquest magnífic espectacle, i sigui pel silenci multitudinari o per la immensitat del poderós astre se't posa la pell de gallina.

*Impressionant posta de sol al mar aràbic
2 des. 2002*

És l'última parada de l'autobús local i no té pèrdua, tres senyors que seien de costat es van entossudir en pagar-nos el bitllet de l'autobús, no és pas la primera vegada que ens passa, potser és que pocs viatgers es desplacen amb autobusos locals, és com una mena de ritual de presentació, ens interroguen amb entusiasme i sense contemplacions sobre el nostre ofici, el sou i el nostre estat civil i negar-te a respondre o a acceptar els bitllets seria un despreci. L'autobús va tant carregat que les persones que van dretes gairebé et seuen a la falda, un noi s'encarrega d'anar apretant als nous usuaris i quan sembla que tots els de la parada ja s'hi han encabit, fa un gran xiulet perquè el conductor arrenqui. Les tres rengleres de seients del davant de tot són només per senyores, a la paret hi ha escrit amb regalims de pintura "only ladies".

Fa més de tres dies que el poble de Panjim està de festa, abans d'ahir la comunitat musulmana acabava el Ramadà amb una gran celebració dins les seves llars i avui tots els catòlics s'han reunit davant l'església de la Immaculada Concepció, han resseguit tot el perfil de l'edifici amb petites llumetes verdes, fins i tot la creu que corona l'església, i li llencen petards i focs artificials. La missa és en portuguès i a fora tots els carrers s'omplen de parades de roba, de música, de braçalets, d'enganxines dels deus i dels sants, de dolços a granel, de fruits secs, d'estris per treballar el camp i d'estris per cuinar. No ha quedat cap racó buit, els venedors de joguines es passegen amunt i avall amb uns llargs pals de fusta on hi porten carregats tots els seus productes, els globus tenen formes de joguines, els molinets de vent són fets amb canya i paperets de colors, les bombolles de sabó surten d'un petit pot on s'hi suca una anella de fil ferro, i una iaiona que seia al terra ens ha fet un bon espant quan ha fet sonar inesperadament una mena de conde cartró pintat.

Old Goa la ciutat popularment coneguda com la Velha Goa es troba a pocs quilòmetres de Panjim i guarda les runes del què havia sigut l'antiga capital de l'estat, abandonada al segle XVII per les fortes epidèmies de malària i de còlera, és l'escenari de grans peregrinacions de catòlics vinguts de tots els racons del país. Costa imaginar-se com devia ser l'activitat de la ciutat en temps de dominis portuguesos, actualment només queden drets els convents, les capelles, les esglésies i el museu, separats per grans esplanades d'herba, delicadament retallada i voltada d'arbres, tanques i flors. El dia tres de desembre va fer 450 anys de la mort de l'evangelitzador jesuïta Sant Francesc Xavier que descansa embalsamat dins d'una urna a la basílica del Bom Jesús, i per aquelles estranyes casualitats de la vida nosaltres ens hi vam arribar per celebrar el sant d'en Francisquet. Ens vam enfilem a un dels autobusos que sortia de l'estació de Kadamba i amb mitja hora ens vam plantar a Old Goa, l'espectacle era increïble, gent per tot arreu, cotxes i autobusos plens de pelegrins que intentaven aparcar, les velles esglésies quedaven unides entre elles per una riuada de persones de totes les edats. Tothom lluïa les seves millors gales, els cabells decorats amb flors blanques, ben tibats i untats amb olis, els senyors trajats, les senyores amb bruses de llànties brillants i amb els millors saris. Famílies senceres ben mudades jeien al mig dels prats buscant una petita ombra on fer un bon tiberi, desplegaven les tovalles i les omplien de cassoles plenes de menjar.

***Milers de persones fent pícnic a Old Goa
3 des. 2002***

Al capvespre tot aquell parc natural va quedar ple a vessar de deixalles, ningú va recollir ni els envasos, ni les restes de menjar, ni els plàstics, ni els papers que havien utilitzat. Tot es va quedar tal i com ho havien deixat, fins que van començar a arribar els “harijans” o fills de Déu, nom amb que Gandhi va batejar als intocables, senyors i senyores de cossos molt prims i vestits amb robes malmeses, carregats amb grans saques a l’esquena on hi anaven classificant els diferents materials per poder revendre, també van arribar els gossos, les vaques i els corbs a celebrar la seva festa.

***Una àvia espontània a la festa d’Old Goa
3 des. 2002***

L’església de Sant Francesc d’Asís conserva totes les relíquies, les imatges dels sants, els retaules, els frescos i el púlpit. No té cap banc, i les famílies de devots jeien a terra buscant una estona de pau i frescor. A fora, tot de noiets venien ofrenes d’espelmes i collarets de flors, i davant la basílica del Bom Jesús s’hi apilonaven milers i milers de persones que feien llargues hores de cua per poder besar les relíquies del sant. Els carrers eren un barreig de persones i mercaders amb paradetes de fruits secs, de dolços venuts a

granel, vam tastar uns bastonets de pasta de cigró recoberts d'un sucre de carbassa exageradament dolç, parades de roba, de làmpades, de sabates, de joguines, carretes de gelats, de xoricets vermells i cebes fregides. Un extens mercat que recorria tots els imaginaris carrers de la desapareguda ciutat, una combinació oportunista de fe i consum. Sense saber com, vam quedar atrapats entre una multitud de persones que ens arrossegava al seu pas, no podíem recular i l'aglomeració era asfixiant, ens va tranquil·litzar veure que ningú s'esverava, vam sortir com vam poder per entre unes paradetes i vam anar a parar a les aigües del riu Mandovi.

*Vista de la multitud congregada a Old Goa
3 des. 2002*

Descansàvem asseguts en un petit port i vam observar com varies vegades un transbordador passava la gent i els vehicles d'un costat a l'altre del riu, no ens va costar gaire deixar-nos endur per les ganes d'enfilarnos dalt d'aquesta plataforma surant que anava i venia de l'illa de Divar.

Olga&Fraz

El reportatge: Breu història de Goa

L'estat de Goa és famós per les seves platges de sorra blanca i per les seves postes de sol embriagadores, diu la història que el difícil accés terrestre a aquest estat separat del resta de la Índia pels Gahts Occidentals, va fer que creixés deslligat de les principals corrents que han teixit la història de la Índia, el control que tenia dels mars i del comerç de les espècies eren l'enveja i alhora el repte de totes les grans potències colonials. Durant més de 1000 anys Goa era territori del regne de Kadamba, va ser conquerida pels vijayanagars de Karnataka, pels bahmanis musulmans i per Yusuf Adil Sha de Bijapur. Al 1498 el viatger portuguès Vasco de Gama va recórrer amb vaixell tota la costa de Malabar buscant cristians i espècies, i va acabar fundant la fortalesa de Cochín. Al 1510 Afonso de Albuquerque va conquerir la fortalesa de Panjim, començant aquí els cinc segles d'ocupació portuguesa. Al 1542 Sant Francesc Xavier va fundar la missió jesuïta i va

començar la tasca de conversió al cristianisme, amb l'arribada de la inquisició es va prohibir qualsevol altra fe que no fos la catòlica, molts temples hindús van ser destruïts i es van assignar cognoms portuguesos als goans convertits.

**Capella de Sant Francesc Xavier al carrer. Barri de Fontainhas
8 des. 2002**

Al 1642 la Companyia britànica de les Índies Orientals va signar la convenció de Goa, obtenint així el dret a comerciar amb la colònia i utilitzar els seus ports. Al 1797 els britànics van ocupar militarment l'estat de Goa durant setze anys, però les autoritats portugueses mai van cedir-los l'administració territorial. Al 1955 hi va haver "la gran marxa per la alliberació de Portugal" alçada per Menezes Braganza i el doctor Chunha, grans defensors de la llibertat. El govern hindú va acabar tallant les relacions diplomàtiques amb Portugal i va sotmetre l'estat de Goa a un bloqueig comercial i ferroviari per part de tota la Índia, d'aquí s'esdevé que Goa establís vincles internacionals amb el Pakistan i amb Sri Lanka i construís l'aeroport a Dabolim. Al 1961 el primer ministre de la Índia Jawarharlal Nehru, va perdre la paciència i va enviar les tropes de l'exèrcit hindú a Goa amb el nom d'operació Vijay i desafiant una resolució de les Nacions Unides. La resistència que van trobar era simbòlica i amb un parell de dies les forces armades hindús van ocupar tot Goa, des de llavors l'estat de Goa ha passat a formar part de la Índia com un territori de la unió autònom, amb la mínima interferència del govern central de Delhi. Des de la independència Goa ha continuat prosperant exportant ferro i dedicant-se a la indústria turística, al 1987 van evitar que l'estat es fusionés amb els veïns del Maharashtra, i van aconseguir que el konkani fos declarada llengua oficial. El caràcter permissiu de la regió, la bellesa natural, el bon menjar i el bon clima que té a l'hivern han convertit aquest territori en un dels paradisos d'Àsia meridional, i un punt de trobada mític pels viatgers amb filosofia de vida hippie d'arreu del món.

***Panjim: una Lisboa en petit, amanida amb palmeres i torradeta pel sol de l'Índia
8 des. 2002***

Consells i curiositats:

Hem recollit un parell de curiositats fruit de l'observació recíproca de la varietat de pautes que regeixen els comportaments humans:

Per cridar-se els uns als altres, els habitants de l'estat de Maharashtra i de Goa, no utilitzen cap frase, ni cap monosíl·lab, uneixen curiosament els llavis i llencen el so d'uns petons fortament sorollosos.

Tots els fluids corporals són escatològics i són llençats fora del cos, escupen els gargalls i llencen els mocs al carrer i troben anguniós aquest defici que tenim nosaltres per col·leccionar mocades en un tros de paper que acaba dins la butxaca.

I com deia un bon amic: no es tracta d'entendre les coses...

Olga&Fraz